

Arrest

nr. 134 880 van 10 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X, op 16 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 november 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 131 814 van 22 oktober 2014 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 29 juli 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 30 juli 2013 worden verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van hun asielaanvraag.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem bleek dat verzoekers' vingerafdrukken op 23 juli 2013 te Siracusa, Italië, werden genomen.

Op 5 september 2013 wordt aan de Italiaanse overheden gevraagd om verzoekers terug te nemen. Dit verzoek werd niet beantwoord binnen de door artikel 18, lid 1 van de Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (*Pb.L.* 25 februari 2003, afl. 50, hierna: Dublin II-Verordening) gestelde termijn beantwoord. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18, lid 7 van de Dublin II-verordening gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen ('stilzwijgend akkoord').

De Italiaanse overheden worden derhalve op 13 november 2013 op hun verantwoordelijkheid en verplichting gewezen om verzoekers' asielaanvragen over te nemen.

1.2. Op 18 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) t.a.v. elk van verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater). Verzoekers worden hiervan in kennis gesteld op 18 november 2013.

Dit is de eerste bestreden beslissing t.a.v. verzoeker waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten

naam : A.N.

voornaam : K.

(...)

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(7) van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003.

De betrokkene, zijn echtgenote en hun minderjarige dochter vroegen op 29.07.2013 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 23.07.2013 werden geregistreerd te Siracusa (Italië) vanwege illegale binnenkomst. De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 30.07.2013 en verklaarde dat hij en zijn gezin op 14.06.2013 per auto van Syrië naar Turkije gingen. Vanuit Turkije reisden ze per vliegtuig naar Egypte, waar ze op 16.06.2013 aankwamen. Op 11.07.2013 vertrokken de betrokkene en zijn gezin met een vissersboot vanuit Alexandrië. Na een reis van tien dagen kwamen ze in Italië aan. De betrokkene voegde toe dat zijn echtgenote bij aankomst het bewustzijn verloor en naar een ziekenhuis werd gebracht. Na een verblijf van een vijftal uur in het ziekenhuis werden ze naar een opvangcentrum gestuurd, maar nog diezelfde dag reisden ze per bus naar Rome. Vanuit Rome vervolgden ze per trein hun weg naar Milaan en uiteindelijk verder naar België, waar ze op 28.07.2013 aankwamen. De betrokkene stelde dat hij zich niet herinnert of zijn vingerafdrukken in Italië werden geregistreerd.

Op 05.09.2013 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties, die niet binnen de door Verordening 343/2003 gestelde termijn hebben geantwoord op ons verzoek. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op ons verzoek. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 gewezen op hun verantwoordelijkheid en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België (vraag 38) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van

behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België hem werd aangeraden en omdat in België de mensenrechten worden gerespecteerd. Hij uitte bezwaar tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat zijn dochtertje niet veilig is in Italië door de aanwezigheid van de maffia in Italië.

We merken op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003. Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene bezwaar tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat zijn dochtertje volgens hem niet veilig is in Italië door de aanwezigheid van de maffia in Italië. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat geen enkele Lidstaat vrij is misdaad en criminele organisaties. Het loutere bestaan van maffia in Italië impliceert dan ook geenszins dat de betrokkene en zijn gezin in Italië minder veilig zouden zijn dan in België. Bovendien kan de betrokkene zich in geval van eventuele problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid wenden tot de bevoegde Italiaanse instanties. Er is op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen reden om te besluiten dat de bevoegde Italiaanse instanties de betrokkene in geval van eventuele problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming kunnen bieden.

We merken verder op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor verklaarde dat hem en zijn gezin na aankomst in Italië opvang werd aangeboden, maar dat ze meteen doorreisden naar België. De betrokkene bracht specifiek met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen, aan. Hij maakte geen melding van feiten of ervaringen, die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

We merken op dat de Italiaanse instanties bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk werden voor de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene zijn asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling zijn toegelaten te verblijven in Italië tijdens de duur van de behandeling van zijn asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of

asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern er Oslo, mei 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten (rapport OSAR p. 20). Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties en de mogelijkheid zal krijgen een asielaanvraag in te dienen. Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centra Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten een uitzonderlijke toestroom van immigranten kende en kent impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 30.07.2013 last te hebben van rugpijn ten gevolge van de reis per boot van Egypte naar Italië. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(7) van Verordening 343/2003.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen™, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties."

Dit is de tweede bestreden t.a.v. verzoekster waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die

Verklaart te heten(1):

naam : A.A.

voornaam : N

(...)

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(7) van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

De betrokkene, haar echtgenoot en hun minderjarige dochter vroegen op 29.07.2013 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 23.07.2013 werden geregistreerd te Siracusa (Italië) vanwege illegale binnenkomst. De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 30.07.2013 en verklaarde dat zij en haar gezin op 10.05.2013 per auto van Syrië naar Turkije gingen. Vanuit Turkije reisden ze per vliegtuig naar Egypte, waar ze op 11.05.2013 aankwamen. Na een verblijf van 15 à 20 dagen vertrokken de betrokkene en haar gezin met een vissersboot vanuit Alexandrie. Na een reis van twaalf dagen kwamen ze in Italië aan. De betrokkene voegde toe dat ze zich bij aankomst ziek voelde en naar een ziekenhuis werd gebracht. Na een tijdje mocht ze het ziekenhuis verlaten en nog diezelfde dag reisden de betrokkene en haar gezin door. Op 28.07.2013 kwamen ze aan in België. De betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor dat haar vingerafdrukken niet werden geregistreerd in Italië, niettemin het vingerafdrukkenonderzoek aantoont dat dit wel gebeurde.

Op 05.09.2013 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties, die niet binnen de door Verordening 343/2003 gestelde termijn hebben geantwoord op ons verzoek. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op ons verzoek. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 gewezen op hun verantwoordelijkheid en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België (vraag 38) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat men haar zei dat in België de mensenrechten worden gerespecteerd en de Belgen zijn een goed volk. Ze uitte bezwaar tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat ze naar eigen zeggen niet veilig is in Italië door de aanwezigheid van de maffia.

We merken op dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene bezwaar tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat ze naar eigen zeggen niet veilig is in Italië door de aanwezigheid van de maffia. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat geen enkele Lidstaat vrij is misdaad en criminele organisaties. Het loutere bestaan van maffia in Italië impliceert dan ook geenszins dat de betrokkene en haar gezin in Italië minder veilig zouden zijn dan in België. Bovendien kan de betrokkene zich in geval van eventuele problemen inzake haar persoonlijke veiligheid wenden tot de bevoegde Italiaanse instanties. Er is op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen reden om te besluiten dat de bevoegde Italiaanse instanties de betrokkene in geval van eventuele problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming kunnen bieden.

We merken verder op dat de betrokkene tijdens haar verhoor specifiek met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen, aan. Ze maakte geen melding van feiten of ervaringen, die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

We merken op dat de Italiaanse instanties bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk werden voor de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene haar asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. Ze zal in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling zijn

toegelaten te verblijven in Italië tijdens de duur van de behandeling van haar asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern en Oslo, mei 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten (rapport OSAR p. 20). Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties en de mogelijkheid zal krijgen een asielaanvraag in te dienen. Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centra Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten een uitzonderlijke toestroom van immigranten kende en kent impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 30.07.2013 een gezondheidsprobleem te hebben. We merken echter op dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid van haarzelf of haar kind een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM, aanbracht.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(7) van Verordening 343/2003.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties."

1.3. Op 5 december 2013 delen de Belgische overheden aan de Italiaanse overheden mee dat de overdracht naar Italië wordt uitgesteld en dat de overdrachtstermijn voorzien in artikel 19, lid 2 van de Dublin II-verordening wordt verlengd van zes maanden naar achttien maanden.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Het middel wordt toegelicht als volgt:

"1/

Verzoekers betwisten niet in Italië te hebben verbleven en via Italië Europa te zijn binnen gekomen. Verzoekers dienden er echter geen asielaanvraag in.

Verzoekers hebben vrij onmiddellijk de beslissing genomen Italië te verlaten.

Verzoekers hebben echter persoonlijk ondervonden tijdens hun verblijf in Italië dat hen geen enkele hulp werd aangeboden. Er werden vingerafdrukken genomen en ze dienden een document te ondertekenen. Dit allemaal zonder bij stand van een tolk.

Verzoekers hebben niet de mogelijkheid gehad om een asielaanvraag in te dienen. Ze werden aan hun lot overgelaten en dienden zelf in te staan voor opvang, voedsel,... Ze trachten elke dag te overleven.

Spijtig genoeg, kunnen hier geen bewijzen van worden voorgelegd aangezien men geen "bevestiging" krijgt van de desbetreffende autoriteiten dat men zelf heeft dienen te overleven op straat.

Verzoekers merkten ook op dat ze een vrees hebben om naar Italië terug te keren door de aanwezigheid van maffia. Blijkbaar werd dit door tegenpartij zeer letterlijk genomen en geen bijkomende informatie gevraagd.

Verzoekers bedoelen namelijk een bepaald netwerk van mensensmokkelaars. Het netwerk dat hen heeft geholpen om Europa te bereiken.

Er was namelijk afgesproken dat verzoekers bij hun aankomst in Italië nog een bedrag van 4000,00 EUR dienden te betalen. Het totaal bedrag kon door hen niet onmiddellijk worden betaald en werden daardoor geconfronteerd met ernstige bedreigingen. Omwille van het verblijf in het ziekenhuis konden ze ontsnappen aan erger. Dit is de reden dat ze na ontslag uit het ziekenhuis onmiddellijk Italië hebben verlaten.

Aangezien het een groot netwerk betreft hebben verzoekers vrees om naar de politie te stappen, aangezien het onmogelijk zou zijn het volledige netwerk op te rollen en er dus altijd personen zullen zijn welke ze moeten vrezen.

Dit werd door verzoekers bedoeld met de 'maffia'.

Ze vrezen door de mensensmokkelaars te zullen worden opgesloten tot betaling van het volledige bedrag.

2/

Daarnaast vinden verzoekers een bevestiging van hun ervaringen betreffende de opvang terug in rapporten en rechtspraak van het EHRM.

Het EHRM heeft meermaals gesteld dat een kandidaat-vluchteling niet mag worden uitgewezen naar een land waar hij zal worden blootgesteld aan schending van artikel 3 van het EVRM.

België kan zich echter niet verschuilen achter de toepassing van de Dublin -II-verordening. Bij een strikte toepassing van voornoemde verordening dient besloten te worden dat de Italiaanse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers.

Verweerster dient echter na te gaan of verzoekers niet zullen worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Tegenpartij heeft op dit punt een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Tegenpartij gaat er steeds vanuit dat een lidstaat van de Europese Unie verondersteld wordt de fundamentele rechten te waarborgen, aangezien zij ook de Conventie van Genève hebben ondertekend.

Een veronderstelling is in casu niet voldoende. Men dient werkelijk een onderzoek te voeren. (EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §131; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, §148)

Gelet op de ervaringen van verzoekers is het zeker dat ze werden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

3/

In de bestreden beslissingen wordt door tegenpartij zelf gesteld dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten. Volgens tegenpartij betekent dit echter niet automatisch dat verzoekers zullen worden bloot gesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling of dat diens asielaanvraag niet de nodige objectiviteit zal behandeld worden.

Indien men er de persberichten op naslaat van de afgelopen periode merkt men dat er in Italië heel veel problemen zijn gerezen wat betreft de opvang van asielzoekers. Men spreekt er van een humanitaire crisis. Het gaat zelfs zo ver dat er geregeld sprake is van gewelddadige opstanden.

4/

In februari 2011 heeft Italië zelf de hulp ingeroepen van de Europese Unie, daar de situatie dramatisch was.

Het UNHCR heeft de lidstaten gevraagd hun verantwoordelijkheden op te nemen en solidair te zijn met Italië.

5/

Ook door Amnesty International, rapport mei 2011, wordt de erbarmelijke situatie in Italië aangekaart.

6/

Verzoekers wensen ook te benadrukken dat Italië er zich niet van onthoudt om kandidaat- vluchteling te refouleren.

7/

Kortom wensen verzoekers mede te delen, dit gebaseerd op hun eigen ervaringen en rapporten, dat er geen adequate opvang is.

Daarenboven dient er rekening te worden gehouden met het feit dat ook het minderjarige kind een zwaar slachtoffer is inzake, maar hier vaak geen aandacht aan besteed wordt.

Verzoekers kunnen er ook niet beschikken over de nodige gezondheidszorgen.

Het EHRM en andere nationale overheden, cfr Nederland, hebben reeds de schorsing uitgesproken van een verwijderingsmaatregel naar Italië.

Tegenpartij kan deze rapporten en informatie niet zomaar naast zich neer leggen indien een hoog gerechtshof het zeer belangrijk vindt hiermee rekening te houden.

De actuele situatie in Italië wordt miskend door tegenpartij en ze maken hierbij een enorme beoordelingsfout.

8)

Het standpunt van DVZ, welk berust op verkeerde feitelijke gronden, was determinerend teneinde de beslissing tot weigering van verblijf aan verzoekers te betekenen en zodoende hun verwijdering naar Italië te bewerkstelligen. Bovendien druist de motivering van DVZ in tegen objectieve verslagen van onafhankelijke organisaties zoals o.a. het UNHCR. DVZ kan ook niet ontkennen dat de Europese Commissie bijzonder bekommerd is om het lot van asielzoekers in Italië.

9/

Verwerende partij toont ook niet aan dat de toestand van asielzoekers in Italië, waarvoor zij veroordeeld werd door het Hof voor de Rechten van de Mensen, thans verbeterd zijn en aan de minimumnormen beantwoordt.

Zonder die grove schending van humanitaire bepalingen van de Internationale Verdragen waartoe Italië verbonden is, zou de Europese Commissie en andere instellingen zoals o.a. het Europees Hof voor de

Rechten van de Mensen nooit de huidige houding van de Italiaanse autoriteit van nabij volgen zoals het nu het geval is.

Verwerende partij kan dus niet ernstig beweren dat verzoekers niet behoren tot een kwetsbare groep en dat die kwetsbare groep op systematische wijze wordt onderworpen aan foltering en of mensenonterende behandelingen bij overbrenging naar Italië.

10/

Uit een geheel van documenten uitgaande van verschillende organisaties blijkt dat in hoofde van verzoekers wel degelijk een groot risico tot opsluiting en repatriëring bestaat, temeer nu zij via Turkije Italië zijn binnengekomen, en zij als dusdanig riskeren blootgesteld te worden aan een behandeling die strijdig is met het artikel 3 EVRM.

Indien verzoekers naar Italië worden overgebracht, staat het ontegensprekelijk vast dat verzoekers zich in één van de bovenvermelde gevallen zullen bevinden en aldus riskeren terug naar hun land van herkomst te worden gestuurd zonder dat hun asielaanvraag werd onderzocht.

Verwerende partij was op de hoogte of minstens had op de hoogte moeten zijn van de hachelijke situatie waarin asielzoekers in Italië verkeren. Verweerster meldt zelf dat Italië zich in een crisissituatie bevindt.

Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking - die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden - moeten afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Voormelde beslissing is echter niet afdoende gemotiveerd;

In het begrip afdoende ligt enerzijds het evenredigheidsbeginsel, anderzijds de draagkrachtvereiste besloten;

De draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid)¹

In casu wordt er niet aan de draagkrachtvereiste voldaan daar talrijke verslagen uitgaande van verschillende internationale organisaties immers melding maken van het gegeven dat asielzoekers in Italië het voorwerp uitmaken van onmenselijke en vernederende behandelingen, terwijl de bestreden beslissingen gewag maken van het gegeven als zouden verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in Italië een onmenselijke of vernederende behandeling riskeren.

Verzoekers zien niet in welke bewijzen zij nog meer kunnen bijbrengen teneinde het risico op voormelde behandelingen aannemelijk te maken, nu blijkt dat zij bewijzen bijbrengen waaruit blijkt dat asielzoekers systematisch worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM, en dat hij tot die kwetsbare groep behoort;

11/

Verwerende partij schendt artikel 15 van de Dublinverordening. Zij had namelijk een toepassing kunnen maken van de humanitaire clausule, maar heeft dit niet onderzocht. Ook mede gelet op de nationaliteit van verzoekers. Er bestaan geen twijfel dat Syriërs momenteel bescherming nodig hebben.

Gelet op de hogergenoemde uiteenzetting blijkt dat Italië niet in staat is om kandidaat-vluchtelingen op een correcte manier te behandelen.

Eveneens dient rekening te worden gehouden met de preciaire situatie van de drie minderjarige kinderen. Zij dienen te overleven op de straat, kunnen niet naar school, zijn niet zeker dat ze alle dagen al hun maaltijden kunnen benuttigen, groeien op in een plaats die totaal niet aangepast is aan kinderen. Dit is verschrikkelijk en zal zeker littekens nalaten bij deze kinderen.

Men moet verder durven kijken en rekening houden met het belang van het kind.

Dit verliest verwerende partij totaal uit het oog en schendt hierdoor artikel 3, 1ste lid van het Kinderrechtenverdrag.

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen

A. VAN MENSEL, "De uitdrukkelijke motiveringsplicht", in X, De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht, Gént, Mys & Breesch, 1997, (203) nrs. 228-258;

voor de zorg en bescherming van kinderen.

Indien, verzoekers terug naar Italië worden gestuurd is het zeker dat het kind op straat terecht komt, in een land in crisis, waar ze elke dag zullen moeten trachten te overleven. Deze kinderen hebben het recht scholing te volgen en hebben het recht op te groeien in een beschermde omgeving.

Of hebben ze gewoon pech geboren te zijn in een land dat hen die kansen niet kan bieden?!

Op grond van de hierboven uiteengezette argumenten zijn verzoekers de mening toegedaan dat :

- de uitvoering van de beslissing eveneens strijdig is met artikel 3 van EVRM vermits verzoeker, zijn echtgenote en hun jong kind blootgesteld zal worden aan onmenselijke behandelingen in Italië.
- de bestreden beslissing ook strijdig is met artikel 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie daar zijn asielrecht de facto en de iure ontnomen wordt en daar hij reëel aan onmenselijke en vernederende behandelingen blootgesteld wordt in Italië zelf of in een derdeland tengevolge van het desastreus asielbeleid.
- de bestreden beslissing evenmin beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In het enige middel halen verzoekers de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 3, 8 en 18 van het EVRM, de artikelen 18, 19, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 15 van de Dublin Verordening en artikel 3, 1° van het Kinderrechtenverdrag.

Verzoekers betwisten niet via Italië Europa te zijn binnengekomen en er verbleven te hebben.

Zij beroepen zich op artikel 3 EVRM en voeren aan dat Italië het voorwerp is van een uitzonderlijke toestroom van asielzoekers en economische migranten ten gevolge van de gebeurtenissen in het Midden-Oosten. Zij verwijten verwerende partij de erbarmelijke situatie van asielzoekers in Italië te miskennen. In Italië zou geen aangepaste opvang zijn voor een kwetsbare groep, waartoe zij stellen te behoren, die systematisch wordt onderworpen aan foltering en mensonterende behandelingen bij overbrenging naar Italië. Zij hebben vrees om terug te keren naar Italië door de aanwezigheid van de maffia en meer bepaald het netwerk van mensensmokkelaars aan wie zij nog 4.000€ dienen te betalen. Zij stellen dat de humanitaire clausule van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 toepassing diende te vinden daar zij als Syriërs momenteel bescherming nodig hebben.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, overeenkomstig de rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie, een overdracht naar de bij toepassing van de Verordening (EG) nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat, slechts strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wanneer de Lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorziening van asielzoekers in de op grond van de Dublin II-verordening verantwoordelijke lidstaat, ernstige en op feiten beruste gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten, een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat strijdig zijn met die bepaling.

Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin II-criteria verantwoordelijke lidstaat heeft een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten.

Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt uitdrukkelijk:

"Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt.

Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tót gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra

uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen." (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken C-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt vaststaand in dezelfde zin dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel en imminent gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.¹

Hierbij richt het Hof zich op de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de vreemdeling naar het land van bestemming, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.²

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen.³

Een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land leidt echter op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.⁴ Het Hof benadrukt dat het loutere gegeven dat een persoon dient terug te keren naar een land waar zijn economische positie slechter zal zijn dan in de verwijderende Staat niet volstaat om de hoge drempel vereist voor de uitwerking van artikel 3 EVRM te evenaren.⁵ Artikel 3 EVRM kan niet zodanig worden geïnterpreteerd dat het een verplichting zou inhouden voor de Lidstaten om iedèreen binnen hun rechtsgebied van huisvesting te voorzien. Noch omvat die verdragsbepaling een algemene verplichting om vluchtelingen financiële ondersteuning te geven teneinde hen in staat te stellen om een bepaalde levensstandaard te behouden.⁶

Vreemdelingen die het voorwerp vormen van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe geen rechten laten gelden om op het grondgebied te verblijven om te blijven genieten van medische, sociale of andere vormen van bijstand of diensten.

Bij afwezigheid van uitzonderlijke en dwingende redenen van humanitaire aard die zich tegen een overdracht of verwijdering verzetten, is het feit dat de materiële en sociale leefomstandigheden aanzienlijk zouden verminderen op zich niet voldoende om te leiden tot een schending van artikel 3 EVRM.⁷

Wanneer de bronnen waarover men beschikt een algemene situatie beschrijven, moeten de specifieke beweringen van een verzoekende partij worden gestaafd door andere bewijselementen.⁸

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is.⁹ De verzoekende partij dient derhalve aan te tonen dat de specifieke elementen van haar individueel dossier aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort. In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft.¹¹

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de betrokken Lidstaat kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing.¹² De verdragsluitende Lidstaat moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.¹³

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin II-Verordening naar Italië worden overgedragen. Verwerende partij oordeelde dat uit de gezaghebbende rapporten van NOAS en OSAR van respectievelijk april 2011 en mei 2011 blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin II-Verordening naar Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen.

Daarbij geeft verwerende partij uitdrukkelijk aan rekening te hebben gehouden met het gegeven dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijke toestroom van immigranten kende door de politiek gebeurtenissen in Noord-Afrika. In dat verband werd vastgesteld dat dit gegeven enerzijds op zich geenszins impliceert dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of dat zijn

asielaanvraag niet met de nodige zorg zal worden behandeld. Anderzijds werd vastgesteld dat verzoeker geen enkel element aanhaalt waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die bij toepassing van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 worden overgedragen niet met de nodige zorg of conform de internationale regelgeving worden behandeld.

Vervolgens werd door verwerende partij opgemerkt dat geen enkele Lidstaat vrij is van misdaad en criminele organisaties. Het loutere bestaan van maffia in Italië impliceert dan ook geenszins dat verzoekers in Italië minder veilig zouden zijn dan in België. Bovendien kunnen zij zich in geval van problemen inzake hun persoonlijke veiligheid wenden tot de bevoegde Italiaanse instanties.

Verzoekers gaan met hun betoog voorbij aan deze motivering.

Waar verzoekers momenteel aanhalen dat zij met "maffia" de mensensmokkelaars bedoelen aan wie zij nog 4.000€ zouden moeten betalen, wenst verwerende partij op te merken dat uit de bestreden beslissing blijkt dat dat verzoekers, tijdens het Dublin-verhoor, hier geen melding van hebben gemaakt.

Op de vraag welke de specifieke redenen zijn waarom zij in België besloten asiel aan te vragen, antwoordden zij dat dat men hen aangeraden had om in België asiel aan te vragen omdat daar de mensenrechten gerespecteerd werden.

In hun betoog voeren verzoekers informatie aan afkomstig uit bronnen van algemene aard, die betrekking hebben op de asielzoeker in Italië in de meest brede context.

Zij maken met hun louter theoretisch betoog niet duidelijk op welke wijze die informatie betrekking heeft op hun concrete situatie. De door hen voorgelegde informatie is bovendien als zodanig niet tegenstelbaar aan het resultaat van het onderzoek gevoerd door verwerende partij, dat in het bijzonder betrekking had op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 worden overgedragen naar Italië.

Lezing van het NAOS rapport leert dat asielzoekers die reeds een asielaanvraag hebben ingediend meestal toegang krijgen tot de verdere afhandeling van de asielprocedure, door voortzetting of heropening van de procedure. Zij hebben ook de mogelijkheid om beroep in te stellen indien reeds een negatieve beslissing werd genomen omdat zij het Italiaans grondgebied hebben verlaten zonder het resultaat van de procedure af te wachten (p. 13-14).

Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin II-Verordening betreft, blijkt uit voormeld rapport dat meestal opvangplaats wordt gevonden in CARA-centrums onder meer in Rome en in Malpensa:

"Dublin returnees with pending cases are supposed to be offered accommodation like other asylum seekers. As this group has been relatively small, it has usually been possible to find spaces for them in the CARA centers when they arrive in Rome. Dublin returnees arriving at Malpensa, have usually been offered a place to stay if they have a pending case. The current situation with large number of refugees coming from northern Africa, however, presents challenges in terms of the overall capacity of reception centers, which probably also will affect the capacity to accommodate returnees from other European countries." (p. 20)

Personen die een opvangcentrum verlaten, zullen hun plaats verliezen. Verzoekers verklaarden echter niet eerder in een asielcentrum te hebben verbleven, zodat deze hypothese in casu niet aan de orde is. (p. 20 - 21)

In de Fiumicino luchthaven zijn 80 opvangplaatsen voorzien voor asielzoekers die terugkeren in het kader van de Dublin- reglementering voor maximaal twee weken tot er plaats vrijkomt in het SPAR-systeem. Is er geen plaats beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven (p. 23).

Opvangplaatsen worden tevens voorzien via lokale projecten, die opereren buiten het SPAR-opvangnetwerk.

Wat hun kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers betreft, blijkt uit het bovenstaande dat, hoewel er problemen zijn met de opvang van asielzoekers in Italië, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar zij in principe toegang tót hebben zodat niet op voorhand vaststaat dat zij niet zullen worden opgevangen overeenkomstig de Europese regelgeving. Uit die elementen volgt dat verzoekers niet aantoonde een reëel risico te lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling bij gebrek aan opvang, zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Verwerende partij verwijst naar volgende rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the

general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (...) / it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in *M. S. S. v. Belgium and Greece* (...). The reports drawn up by the UNHCR and the Commissioner for Human Rights refer to recent improvements intended to remedy some of the failings and all reports are unanimous in depicting a detailed structure of facilities and care to provide for the needs of asylum seekers.

The reports drawn up by the UNHCR and the Commissioner for Human Rights refer to recent improvements intended to remedy some of the failings and all reports are unanimous in depicting a detailed structure of facilities and care to provide for the needs of asylum seekers (see paragraphs 43-49 above). The Court would also note the manner in which the applicant was treated upon her arrival in Italy in August 2008, in particular that her request for protection was processed within a matter of months and accommodation was made available to the applicant along with access to health care and other facilities."14

Vrij vertaald:

"Rekening houdend met rapporten opgesteld de door gouvernementele als niet-gouvernementele instellingen en organisaties over de opvangregeling voor asielzoekers in Italië, is het Hof van oordeel dat, terwijl de algemene situatie en de leefomstandigheden voor asielzoekers, toegelaten vluchtelingen en vreemdelingen aan wie een verblijfsvergunning in het kader van internationale bescherming of omwille van humanitaire doeleinden werd verleend, een aantal tekortkomingen vertoont, niet mag blijken dat sprake is van een systematisch falen om steun of voorzieningen te verlenen aan asielzoekers als leden van een bijzonder kwetsbare groep van mensen, zoals het geval was in *MSS v. België en Griekenland*.

De door de UNHCR en de Commissaris voor de Mensenrechten opgestelde rapporten wijzen op recente verbeteringen bedoeld om tegenmoet te komen aan een bepaalde tekortkomingen en alle rapporten zijn unaniem in het beschrijven van een gedetailleerde structuur van faciliteiten en zorg teneinde in de behoeften van asielzoekers te voorzien."

In het kader van het Dublin-verhoor toonde verzoekers niet aan dat de specifieke elementen van hun individueel dossier aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoekers formuleren kritiek op het Italiaanse asiel- en opvangbeleid, zonder voldoende duidelijk aan te tonen dat deze kritiek, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat een reëel en imminent risico aanwezig is op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van en artikel 3 EVRM, zodat een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat strijdig zou zijn met die bepaling, zodat op de staat een positieve verplichting zou rusten om toepassing te maken van artikel 3.2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat de Raad van State gesteld heeft dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft. (Raad van State, arrest nr. 100.509 van 310/2001).

Waar verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 8 en 18 EVRM evenals van de artikelen 18, 19, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, maken zij niet duidelijk op welke wijze die bepalingen volgens hen geschonden zouden zijn, zodat het middel dienaangaande onontvankelijk is.

De determinerende juridische en feitelijke motieven van de bestreden beslissing kunnen duidelijk erin worden gelezen, zodat aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is voldaan."

3.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoekers de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Verzoekers voeren aan dat “*gebaseerd op hun eigen ervaringen en rapporten*” “*er geen adequate opvang is*” in Italië en dat zij er “*ook niet [kunnen] beschikken over de nodige gezondheidszorg*”. Zij wijzen in het bijzonder op hun minderjarige dochter, die hier een zwaar slachtoffer van is, maar waar geen aandacht aan wordt besteed. Verzoekers betogen dat zij een kwetsbare groep zijn. Daarbij benadrukken verzoekers het belang van het kind dat moet worden vooropgesteld en stellen zij dat rekening moet worden gehouden met de precare situatie van hun minderjarige dochter. Zij menen dat ze bij overdracht naar Italië zullen moeten overleven op straat, dat hun dochter niet naar school zal kunnen gaan, dat ze niet zeker zijn dat ze alle dagen alle maaltijden kunnen nuttigen en dat hun minderjarige dochter zal moeten opgroeien in een plaats die totaal niet is aangepast aan kinderen. Volgens verzoekers is dit verschrikkelijk en zal dit zeker littekens nalaten. Verzoekers menen dat de bestreden beslissingen onafdoende gemotiveerd in het licht van artikel 3 van het EVRM en de opvangomstandigheden in Italië.

3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling.

De herkomst van het risico, in casu een bestreden behandeling in een EU-lidstaat, verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij van de verplichting om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Om te beoordelen of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

3.6. Om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan ernst (*‘severity’*) bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals onder meer de leeftijd van de betrokkenen. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 249).

In dit kader benadrukt het EHRM dat de vereiste van bijzondere bescherming ten aanzien van asielzoekers des te meer geldt wanneer er kinderen betrokken zijn en dit omwille van hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 119). Dit geldt eveneens wanneer de kinderen worden begeleid door hun ouders. De extreme kwetsbaarheid van kinderen is een determinerende overweging (*‘decisive factor’*) en heeft voorrang op enige andere overweging omtrent de illegale verblijfsstatus van de betrokken vreemdelingen. Deze specifieke noden van kinderen houden in het bijzonder verband met hun leeftijd en hun gebrek aan onafhankelijkheid. Het Hof verwijst naar het VN Kinderrechtenverdrag dat Staten aanmoedigt om passende maatregelen te nemen opdat een kind dat asiel zoekt, bescherming en humanitaire bijstand geniet ongeacht of het begeleid is door de ouders (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 99).

3.7. Voorts oordeelde het Hof reeds dat een situatie van extreme materiële armoede aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 EVRM wanneer een individu dat geheel afhankelijk is van overheidssteun en zich in een situatie bevindt van ernstige ontbering, wordt geconfronteerd met een

onverschillige Staat (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 253). Dit geldt des te meer wanneer verdragsluitende Staten zich er in het kader van de Europese Unie positiefrechtelijk toe verbonden hebben om passende opvang te voorzien aan asielzoekers in het kader van de zogenaamde Opvangrichtlijn.

Gezien hun nood aan bijzondere bescherming, hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid moeten, volgens het Hof, de opvangomstandigheden voor minderjarige asielzoekers aangepast zijn aan hun leeftijd zodat wordt gegarandeerd dat die omstandigheden geen situatie van stress en angst creëren voor deze kinderen, met bijzonder traumatische gevolgen. In zulk geval, zouden de opvangomstandigheden het minimumniveau van ernst ('*severity*') bereiken dat leidt tot een schending van artikel 3 EVRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 119).

3.8. In casu gaat de Raad na of de gemachtigde de algemene situatie met betrekking tot de opvangomstandigheden in Italië voor asielzoekers heeft onderzocht in het licht van de specifieke situatie van verzoekers, met name hun individuele omstandigheden, in het bijzonder in het licht van hun minderjarige dochter. De Raad heeft hierbij bijzonder oog voor de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel.

3.9. In de zaak Tarakhel oordeelde het EHRM dat hoewel de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië niet vergelijkbaar zijn met de schrijnende opvangomstandigheden in Griekenland en dus niet voldoende ernstig zijn om alle overdrachten naar Italië te schorsen, er op basis van de beschikbare informatie ernstige twijfels zijn over de huidige capaciteit van het Italiaanse opvangsysteem. De mogelijkheid dat een betekenisvol aantal asielzoekers, bij overdracht aan Italië, zonder opvang komt te staan of wordt opgevangen in overbevolkte voorzieningen zonder enige privacy of zelfs in ongezonde of gewelddadige omstandigheden, kan volgens het Hof niet zomaar worden afgewezen als ongegrond (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 115 en 120).

Het EHRM baseert zich voor deze stelling op de eerder vermelde UNHCR aanbevelingen van juli 2013 en het rapport van de Commissaris van de Mensenrechten van de Raad van Europa van 18 september 2012 alsook in zeer belangrijke mate op het rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR van oktober 2013. Het EHRM stipt aan dat er slechts 8000 opvangplaatsen beschikbaar zijn in de CARA-centra met wachtlijsten die zo lang zijn dat de meerderheid van asielzoekers geen realistisch vooruitzicht heeft op toegang tot opvang. Met betrekking tot SPRAR-opvangplaatsen, stelt het Hof vast dat er 4800 plaatsen beschikbaar zijn en 5000 personen op een wachtlijst staan. Zo zijn er in Rome 1300 plaatsen in het SPRAR met een wachtlijst van 1000 personen. In Milaan zijn er slechts 400 plaatsen en zouden gezinnen systematisch worden opgesplitst. Hoewel in september 2013 werd beslist om de capaciteit van het SPRAR-netwerk uit te breiden tot 16.000 plaatsen, stelt het EHRM op 4 november 2014 vast dat enkel 1.230 plaatsen werden gecreëerd waardoor het totaal aan SPRAR opvangplaatsen op 9.630 komt. Tenslotte stelt het Hof vast dat er een grote discrepantie bestaat tussen het aantal asielaanvragen ingediend in 2013, dat op 15 juni 2013 een totaal van 14.184 asielaanvragen betrof, en het aantal opvangplaatsen in het SPRAR netwerk, met name 9.360 plaatsen. Zelfs in combinatie met de CARA opvangplaatsen zou de Italiaanse overheid, gezien het aantal asielaanvragen in 2013 en de bestaande wachtlijsten, niet in staat zijn om het grootste deel van de vraag om opvang, laat staan de gehele vraag om opvang, te absorberen (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 108-110 en 115).

3.10. In het kader van deze algemene problematiek van opvangcapaciteit, oordeelde het EHRM dat een aantal concrete waarborgen moet worden verkregen over de opvang van minderjarige asielzoekende kinderen, ongeacht of zij begeleid worden door hun ouders.

3.11. Het EHRM stelt dat het aan de Zwitserse overheden toekomt om de nodige waarborgen van de Italiaanse overheden te verkrijgen dat bij aankomst in Italië, ten eerste, het betrokken gezin zal worden opgevangen in voorzieningen en omstandigheden aangepast aan de leeftijd van de kinderen, en dat, ten tweede, de familie bijeen zal kunnen blijven. Hoewel de Italiaanse overheid te kennen geeft dat gezinnen met kinderen als een bijzonder kwetsbare categorie worden beschouwd en normaal worden opgevangen in het SPRAR-netwerk, met waarborgen van opvang, voedsel, gezondheidszorg e.a., stelt het Hof vast dat er geen verdere details worden gegeven over de specifieke omstandigheden waarin de verzoekers zullen worden opgevangen.

In afwezigheid van specifieke en betrouwbare informatie met betrekking tot de specifieke opvangvoorziening, de materiële opvangomstandigheden en het behoud van de eenheid van het gezin, meent het Hof dat de Zwitserse overheden niet over voldoende waarborgen beschikken dat de verzoekers, bij

overdracht naar Italië, zullen worden opgevangen op een wijze aangepast aan de leeftijd van de kinderen. Een overdracht zonder eerst deze individuele waarborgen te hebben ontvangen van de Italiaanse overheden, zou een schending betreffen van artikel 3 EVRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 120-122).

3.12. De Raad benadrukt dat het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

In casu, blijkt uit de bestreden beslissingen dat de gemachtigde zich enkel heeft gebaseerd op de rapporten van de Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS) en de Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, die beide dateren van 2011. De UNHCR aanbevelingen en de rapporten van de Commissaris voor de rechten van mens en van OSAR dateren van september 2012 respectievelijk juli en oktober 2013, maar verschenen alle drie voor de bestreden beslissingen waren genomen op 18 november 2013. Gezien de discussie omtrent de opvangomstandigheden en asielprocedure in Italië kan redelijkerwijze worden verwacht dat de gemachtigde kennis had van deze rapporten of er minstens kennis van had moeten hebben. De gemachtigde diende aldus op de hoogte te zijn van de algemene problematiek van opvangcapaciteit voor asielzoekers in Italië.

3.13. Voorts stelt de Raad op basis van het administratief dossier en de bestreden beslissing vast dat de gemachtigde duidelijk op de hoogte was van het bestaan van de minderjarige dochter van verzoekers. Daargelaten de vraag of verzoekers melding maakten van enige bezorgdheid omtrent de opvangomstandigheden in Italië, geldt onder artikel 3 EVRM de bijzondere bescherming ten aanzien van asielzoekers des te meer wanneer er kinderen betrokken zijn, zelfs al worden ze begeleid door hun ouders. De gemachtigde diende dan ook de extreme kwetsbaarheid en de specifieke noden van de minderjarige asielzoekende dochter als een essentiële en concrete overweging in de besluitvorming omtrent de toepassing van de Dublin-verordening mee nemen. De Raad benadrukt in deze tevens ook de toepasselijkheid van artikel 24 van het Handvest bij de tenuitvoerlegging van de Dublin II – verordening.

3.14. In casu stelt de Raad vast dat de gemachtigde met betrekking tot de opvangmogelijkheden als volgt motiveert: *“Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centra Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.”*

Verwerende partij herhaalt in haar nota dat in de Fiumicino luchthaven 80 opvangplaatsen zijn voorzien voor zgn. Dublinterugkeerders voor maximaal twee weken tot er plaats vrijkomt in het SPAR-systeem. Is er geen plaats beschikbaar kunnen ze er, volgens verwerende partij, meestal toch blijven. Verwerende partij wijst verder op opvangplaatsen die tevens worden voorzien via lokale projecten, die opereren buiten het SPAR-opvangnetwerk. Tenslotte citeert de verwerende partij in haar nota uit het NOAS rapport van 2011 het volgende: *“Dublin returnees with pending cases are supposed to be offered accommodation like other asylum seekers. As this group has been relatively small, it has usually been possible to find spaces for them in the CARA centers when they arrive in Rome. Dublin returnees arriving at Malpensa, have usually been offered a place to stay if they have a pending case. The current situation with large number of refugees coming from northern Africa, however, presents challenges in terms of the overall capacity of reception centers, which probably also will affect the capacity to accommodate returnees from other European countries.”* De verwerende partij besluit dat, hoewel er problemen zijn met de opvang van asielzoekers in Italië, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoekers in principe toegang tot hebben zodat niet op voorhand vaststaat dat zij niet zullen worden opgevangen overeenkomstig de Europese regelgeving.

3.15. Er wordt benadrukt dat de gemachtigde er toe gehouden is een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388).

De Raad kan in casu enkel vaststellen dat de gemachtigde louter op zeer algemene wijze de opvangmogelijkheden in Italië heeft beoordeeld, waarna hij besluit dat in “*de meeste gevallen*” opvang kan worden gevonden in een CARA-centrum. Ook in haar nota beperkt de verwerende partij zich tot zeer algemene stellingen.

De Raad wijst op het herhaaldelijk en zeer voorwaardelijk woordgebruik in het NOAS-rapport van 2011 (“*supposed to*” en “*usually*”) en op het feit dat in 2011 reeds door NOAS werd aangestipt dat de grote toestroom aan asielzoekers uitdagingen geeft met betrekking tot de opvangcapaciteit. Het is juist deze opvangcapaciteit die het EHRM in de zaak Tarakhel op basis van recente landeninformatie ernstig in twijfel trekt. Daardoor besluit het Hof dat de mogelijkheid dat een betekenisvol aantal asielzoekers, bij overdracht aan Italië, zonder opvang komt te staan of wordt opgevangen in overbevolkte voorzieningen zonder enige privacy of zelfs in ongezonde of gewelddadige omstandigheden, niet ongegrond is.

Verder blijkt niet dat de gemachtigde concreet oog heeft gehad voor het belang van het aanwezige minderjarige kind. De dubbele kwetsbaarheid van de dochter, als asielzoekster en als kind, en haar specifieke noden blijken geen essentiële overweging, minstens een overweging, te hebben gevormd in de besluitvorming. Zodoende is niet concreet nagegaan of verzoekers zullen worden opgevangen in voorzieningen en omstandigheden aangepast aan de leeftijd van hun minderjarige dochter en of het betrokken gezin bijeen zal kunnen blijven.

Hoewel de gemachtigde in de bestreden beslissingen stelt dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoekers zodat –indien nodig – aangepaste opvang kan worden voorzien, stelt de Raad vast dat er hierdoor niet voldoende wordt gegarandeerd dat er een opvang wordt voorzien die aangepast is aan de leeftijd van de minderjarige dochter en waarbij het behoud van de eenheid van het gezin van verzoekers wordt verzekerd. Er worden geen details gegeven over de specifieke omstandigheden waarin verzoekers zullen worden opgevangen die verzoekers heden op nuttige wijze kunnen aanvechten.

Daarbij moet worden aangestipt dat de bestreden beslissingen werden genomen naar aanleiding van een stilzwijgend akkoord met de Italiaanse overheden inzake de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvragen van verzoekers. De gemachtigde heeft derhalve heden geen enkele uitdrukkelijke waarborg omtrent de specifieke opvangvoorzieningen voor verzoekers, de materiële opvangomstandigheden en het behoud van de eenheid van het gezin in het licht van de specifieke noden en de kwetsbaarheid van verzoekers’ minderjarige asielzoekende dochter.

In het licht van de hierboven uiteengezette omstandigheden van de zaak, besluit de Raad dat er geen, minstens onvoldoende, zorgvuldig en nauwgezet onderzoek werd gevoerd naar alle omstandigheden van het individueel geval - in het bijzonder waar in het kader van een algemene problematiek van opvangcapaciteit in Italië, de kwetsbaarheid en de specifieke noden van verzoekers’ minderjarige asielzoekende dochter noodzaken dat voldoende waarborgen worden verkregen over opvangvoorzieningen en opvangomstandigheden die aangepast zijn aan de leeftijd van verzoekers’ minderjarige dochter. De nota van verwerende partij laat niet toe anders te besluiten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht artikel 3 EVRM wordt aangetoond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 november 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES